

6. Slot

Uit de uitspraak volgt dat de raad hoger beroep zal instellen bij het CBB. Het is afwachten of het CBB de door de rechtbank op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel geformuleerde (strengere) eisen aan de voorbereiding en motivering van een algemeen belang-besluit (volledig) zal onderschrijven. Indien het CBB de uitspraak van de rechtbank in stand laat, houdt dat in dat aan de voorbereiding en motivering van algemeen belang-besluiten zware eisen worden gesteld. In het kader van de evaluatie van de Wet markt en overheid (brief Minister Economische Zaken aan de Voorzitter van de Eerste Kamer d.d. 3 juni 2016, Kamerstukken I 2015/16, 34487, A) is geconcludeerd dat de werking van de wet suboptimaal is omdat (decentrale) overheden op grote schaal gebruikmaken van de algemeen belang-vrijstelling. In het kader van de evaluatie is tevens geconstateerd dat algemeen belang-besluiten niet altijd goed zijn gemotiveerd en dat eventuele concurrentievervalsingen slechts een beperkte rol spelen in de gemaakte afwegingen. De minister geeft in diens beleidsreactie aan om die redenen te overwegen om de algemeen belang-vrijstelling uit de Wet markt en overheid aan te scherpen. Het is met deze uitspraak van de Rechtbank Rotterdam de vraag of aanscherping daadwerkelijk nodig is en of de door de minister geconstateerde 'imperfecties' niet door de rechtspraak kunnen worden opgelost.

D. van Tilborg

Gst. 2017/94

Centrale Raad van Beroep 8 februari 2017, nr. 15/344 WMO (Mrs. M.F. Wagner, D.S. de Vries, N.R. Doctor)
m.nt. I.F. Stolze en J.C. de Wit¹

(Art. 4 en 5 Wmo, art. 6:22 Awb)

NJB 2017/441
ECLI:NL:CRVB:2017:433

Gebrek in grondslag besluit. Gebrek gepasseerd met artikel 6:22 Awb. (Eindhoven)

Aan de afwijzing van de aanvraag om een traplift heeft het college ten grondslag gelegd dat op het moment van de aanvraag geen sprake meer was van beperkingen die compensatie behoeven, omdat de traplift op het moment van de aanvraag al was geplaatst. Zoals blijkt uit het bestreden besluit en de door het college gegeven toelichting ter zitting heeft het college deze afwijzingsgrond gebaseerd op artikel 4 van de Wmo. Zoals de Raad eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 23 maart 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:1074, kan het college aan

artikel 4 van de Wmo geen bevoegdheid ontlenen om betrokkene de gevraagde voorziening te weigeren. Gelet op artikel 5 van de Wmo is het de gemeenteraad die in de verordening regels dient op te nemen over de door het college te verlenen individuele voorzieningen. De door het college (mogelijk) te hanteren weigeringsgronden dienen daaronder te worden begrepen.

Doordat betrokkene de traplift voorafgaand aan het doen van de aanvraag heeft gerealiseerd, was op het moment van de aanvraag de noodzaak tot het treffen van de gevraagde voorziening niet langer aanwezig. Niet is gebleken van een acute situatie op grond waarvan het dringend noodzakelijk was de voorziening te treffen alvorens een aanvraag bij het college in te dienen. Gelet hierop had het college aan artikel 4.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening de bevoegdheid kunnen ontlenen om de traplift te weigeren.

Het voorgaande betekent dat het college in strijd met de wet heeft gehandeld door de afwijzing van de traplift te baseren op artikel 4 van de Wmo in plaats van op artikel 4.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening. Omdat aannemelijk is dat appellanten hierdoor niet worden benadeeld zal het bestreden besluit ondanks de hiervoor genoemde schending met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in stand worden gelaten.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Oost-Brabant van 12 december 2014, 14/2643 (aangevallen uitspraak)

De erven van [betrokkene] (betrokkene), laatstelijk gewoond hebbende te [woonplaats] (appellanten) het college van burgemeester en wethouders van Eindhoven (college)

Procesverloop

Namens betrokkene heeft G.J. van Helden, dochter van betrokkene, hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 20 april 2016. Namens betrokkene is verschenen [naam]. Het college heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. J.L.J. Martens. Betrokkene is overleden op 13 juli 2016. Appellanten hebben te kennen gegeven de procedure voort te zetten.

Overwegingen

1. De Raad gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden.

1.1. Betrokkene ondervond lichamelijke beperkingen bij het traplopen. Daarom heeft hij een traplift aangeschaft. De traplift is op 2 december 2013 op eigen kosten in de woning van betrokkene geplaatst.

1.2. Bij door het college op 20 januari 2014 ontvangen aanvraag heeft betrokkene verzocht om een woningaanpassing op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo), in de vorm van toekenning van een traplift.

1.3. Bij besluit van 23 april 2014, na bezwaar gehandhaafd bij besluit van 10 juli 2014 (bestreden besluit), heeft

¹ Indira Stolze en Joke de Wit werken beiden bij de sectie Bestuursrecht van Erasmus School of Law. De laatste is tevens voorzitter van de sociale kamer van de bezwaarschriftencommissie van de gemeente Rotterdam.

het college de aanvraag afgewezen. Hieraan heeft het college ten grondslag gelegd dat de traplift op het moment van de aanvraag al was geïnstalleerd, zodat er geen woonproblematiek meer behoefde te worden gecompenseerd.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard. De rechtbank heeft geoordeeld dat de compensatieplicht van artikel 4 van de Wmo er niet toe strekt dat het college de noodzaak tot compensatie moet onderzoeken indien de gevraagde voorziening al voor de aanvraag is gerealiseerd. Dat betrokkene uit onwetendheid zelf de kosten van die compensatie heeft gedragen, maakt dat niet anders. Onbekendheid met ter zake geldende regelingen komt voor zijn eigen rekening en risico.

3. Betrokkene heeft zich in hoger beroep tegen de aangevallen uitspraak gekeerd. Hij heeft aangevoerd dat hij vanwege zijn beperkingen en zijn financiële omstandigheden behoort tot de doelgroep van de Wmo. Dat hij de kosten van de traplift eerst heeft voorgeschoten van zijn spaargeld en daarna een aanvraag heeft gedaan, mag er niet toe leiden dat hij geen aanspraak kon maken op een Wmo-voorziening.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. Artikel 4 van de Wmo verplicht het college aan de in dat artikel genoemde personen voorzieningen te bieden ter compensatie van hun beperkingen op het gebied van zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie teneinde hen, voor zover hier van belang, in staat te stellen zich te verplaatsen in en om de woning.

4.2. Op grond van artikel 4.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning gemeente Eindhoven (2013) (Verordening) kan, voor zover hier van belang, een voorziening slechts worden toegekend voor zover de noodzaak voor het te bereiken resultaat langdurig is.

4.3. Aan de afwijzing van de aanvraag om een traplift heeft het college ten grondslag gelegd dat op het moment van de aanvraag geen sprake meer was van beperkingen die compensatie behoeven, omdat de traplift op het moment van de aanvraag al was geplaatst. Zoals blijkt uit het bestreden besluit en de door het college gegeven toelichting ter zitting heeft het college deze afwijzingsgrond gebaseerd op artikel 4 van de Wmo. Zoals de Raad eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 23 maart 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:1074, kan het college aan artikel 4 van de Wmo geen bevoegdheid ontlelen om betrokkene de gevraagde voorziening te weigeren. Gelet op artikel 5 van de Wmo is het de gemeenteraad die in de verordening regels dient op te nemen over de door het college te verlenen individuele voorzieningen. De door het college (mogelijk) te hanteren weigeringsgronden dienen daaronder te worden begrepen.

4.4. Doordat betrokkene de traplift voorafgaand aan het doen van de aanvraag heeft gerealiseerd, was op het moment van de aanvraag de noodzaak tot het treffen van de gevraagde voorziening niet langer aanwezig. Niet is gebleken van een acute situatie op grond waarvan het dringend noodzakelijk was de voorziening te treffen alvorens een aanvraag bij het college in te dienen. Gelet hierop had het college aan artikel 4.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de

Verordening de bevoegdheid kunnen ontleen om de traplift te weigeren.

4.5. Het voorgaande betekent dat het college in strijd met de wet heeft gehandeld door de afwijzing van de traplift te baseren op artikel 4 van de Wmo in plaats van op artikel 4.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening. Omdat aannemelijk is dat appellanten hierdoor niet worden benadeeld zal het bestreden besluit ondanks de hiervoor genoemde schending met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in stand worden gelaten.

4.6. Uit wat is overwogen in 4.1 tot en met 4.5 volgt dat het hoger beroep niet slaagt. De aangevallen uitspraak zal worden bevestigd, met verbetering van de gronden omdat de rechtbank zelf geen toepassing heeft gegeven aan artikel 6:22 van de Awb.

5. Aanleiding bestaat het college te veroordelen in de proceskosten van appellanten. Deze worden begroot op € 27,20 voor reiskosten.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- bevestigt de aangevallen uitspraak;
- veroordeelt het college in de kosten van appellanten tot een bedrag van € 27,20;
- bepaalt dat het college het in beroep en hoger beroep betaalde griffierecht van € 168,- vergoedt aan appellanten.

Naschrift

1. In deze zaak heeft betrokkene pas nadat hij een traplift had aangeschaft en betaald van zijn eigen spaargeld, ontdekt dat hij voor deze woonvoorziening wellicht kon worden gecompenseerd op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning (hierna: Wmo). Na zijn ontdekking heeft hij alsnog, ruim anderhalve maand nadat de traplift was geplaatst, een aanvraag voor het plaatsen van een traplift ingediend bij het college van burgemeester en wethouders (hierna: college) van Eindhoven. Het college heeft de aanvraag afgewezen met de motivering dat er op het moment van de aanvraag geen woonproblematiek meer behoefde te worden gecompenseerd. In Wmo-termen meende het college dat er geen compensatieplicht op hem rustte, omdat de voorziening al was gerealiseerd. De rechtbank volgt de redenering van het college en verklaart het beroep van betrokkene ongegrond. De Centrale Raad van Beroep (hierna: CRvB of Raad) beoordeelt de afwijzing van de aanvraag als rechtmatig, maar acht de grondslag waarop de afwijzing van de aanvraag rust, onjuist. De CRvB oordeelt dat niet artikel 4 van de Wmo, maar artikel 4.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning gemeente Eindhoven (2013) (hierna: Verordening) de juiste afwijzingsgrondslag vormt. Omdat het, aldus de Raad, aannemelijk is dat betrokkene door de wijziging van de grondslag niet wordt benadeeld, passeert hij het gebrek in de grondslag met artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) en bevestigt hij de uitspraak van de rechtbank.

2. Bij vluchtige lezing lijkt er met deze uitspraak niet zo heel veel bijzonders aan de hand te zijn, ook omdat de Raad ter onderbouwing van zijn oordeel verwijst naar een vrij recente uitspraak uit 2016. Nadere bestudering, niet alleen van deze uitspraak maar ook van de uitspraak waarnaar de Raad verwijst en de Verordening waarop volgens de Raad de afwijzing van de aanvraag steunt, roept echter de nodige vragen op. In het vervolg van deze bijdrage zullen wij een aantal vragen en de mogelijke antwoorden daarop de revue laten passeren. De zaak valt onder het regime van de oude Wmo en gezien de omvang van deze bijdrage laten wij de implicaties van deze uitspraak en de vraag hoe de onderhavige feiten zich zouden manifesteren onder de 'nieuwe' Wmo 2015, buiten beschouwing.

3. Artikel 4 van de Wmo bevat de verplichting voor het college de in dat artikel bedoelde personen te compenseren in hun beperkingen op het gebied van zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie teneinde hen, onder andere, in staat te stellen zich te verplaatsen in en om de woning. In artikel 5 van de Wmo is een verordeningsplicht opgenomen voor de gemeenteraad om regels te stellen over de door het college te verlenen individuele voorzieningen. De praktische vertaling van dit samenstel van regels bij een beslissing over een aanvraag voor een individuele Wmo-voorziening door het gemeentebestuur, stellen wij ons voor als een tweetrapsraket. Het college dient eerst te onderzoeken in hoeverre de aanvraag zowel materieel als formeel gezien, valt onder de reikwijdte van artikel 4 van de Wmo. Bij een bevestigend antwoord, dient het college vervolgens na te gaan in hoeverre de gevraagde voorziening al dan niet kan worden toegekend (CRvB 10 december 2008, ECLI:NL:CRVB:2008:BG6612, RSV 2009/24, m.nt. C.W.C.A. Bruggeman). Luidt het antwoord op de vraag of de aanvraag onder de reikwijdte van artikel 4 van de Wmo valt daarentegen ontkennend, dan is datzelfde artikel niet van toepassing en wordt de aanvraag zonder toetsing aan de bepalingen van de gemeentelijke verordening afgewezen. Naar onze mening gaat het in dit laatste geval dus strikt genomen niet om het weigeren van een voorziening in juridische zin, maar is dit het feitelijke gevolg van de afwijzing van de aanvraag. Wij constateren echter dat gemeentebesturen, alsmede rechterlijke colleges, dit onderscheid in terminologie menigmaal door elkaar lijken te gebruiken.

4. De CRvB lijkt dat in deze zaak, wellicht onbewust, ook te doen. De Raad stelt vast dat aan de afwijzing van de aanvraag om een traplift door het college ten grondslag is gelegd dat op het moment van de aanvraag geen sprake meer was van beperkingen die compensatie behoefden, omdat de traplift ten tijde van de aanvraag al was geplaatst. Onder verwijzing naar zijn uitspraak van 23 maart 2016 vervolgt de Raad zijn oordeel dat het college aan artikel 4 van de Wmo geen bevoegdheid kan ontleen aan betrokkene de gevraagde voorziening te weigeren (r.o. 4.3). In het licht van hetgeen is gesteld onder punt 3 van deze bijdrage, begrijpen wij het oordeel van de CRvB zo, dat artikel 4 van de Wmo geen grondslag biedt voor de weigering van een Wmo-voorziening in juridische zin. Artikel 4 van de Wmo omschrijft immers slechts de reikwijdte van de compensatieplicht en kan alleen als grondslag dienen voor afwijzing van een aan-

vraag zodra het college, na beoordeling van het concrete geval, meent dat aan de materiële en procedurele vereisten van de compensatieplicht, niet is voldaan; het college stelt zich dan op het standpunt dat artikel 4 van de Wmo niet van toepassing is. Wordt artikel 4 van de Wmo daarentegen wel van toepassing geacht, dan kan een aangevraagde voorziening nog slechts worden geweigerd op grond van de daartoe in de verordening opgenomen gronden.

Hierin verschilt deze uitspraak, als wij het goed zien, van de uitspraak van 23 maart 2016 waarnaar de Raad verwijst. In die uitspraak was niet in geschil dat artikel 4 van de Wmo van toepassing was – op het college rustte derhalve een compensatieplicht – met als gevolg dat de weigering van de voorziening slechts kon steunen op een weigeringsgrond in de verordening. Maar die was er niet en daarom greep het college terug naar artikel 4 van de Wmo. Dat werd begrijpelijkerwijs niet geaccepteerd door de CRvB.

5. Wij vragen ons zeer af of de aanvraag in deze zaak valt onder de reikwijdte van artikel 4 van de Wmo en vervolgens in hoeverre het oordeel van de Raad navolgbaar is dat niet artikel 4 van de Wmo, maar artikel 4.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening de juiste bevoegdheidsgrondslag is. Wij achten namelijk niet uitgesloten dat het college met de woorden dat de aanvraag wordt afgewezen omdat er geen woonproblematiek meer behoefde te worden gecompenseerd, heeft bedoeld te zeggen dat artikel 4 van de Wmo niet van toepassing is en dat het om die reden de aanvraag heeft afgewezen. Ook in de ogen van betrokkene was dit kennelijk het onderwerp van geschil. Betrokkene heeft namelijk in hoger beroep aangevoerd dat hij vanwege zijn beperkingen en zijn financiële omstandigheden behoort tot de doelgroep van de Wmo en dat zijn aanvraag, ondanks de aan de aanvraag voorafgaande bekostiging van de traplift uit eigen middelen, had moeten worden gehonoreerd (r.o. 3). Gezien het feit dat de CRvB aanneemt dat de grondslag voor afwijzing, dan wel weigering, is gelegen in de Verordening, lijkt hij volledig voorbij te gaan aan de vraag of de situatie waarin betrokkene verkeert, onder de reikwijdte van artikel 4 van de Wmo valt en stelt zich daarmee zonder nadere onderbouwing op het standpunt dat artikel 4 van de Wmo van toepassing is. Wij menen dat de Raad in het verleden in een aantal uitspraken wel nader is ingegaan op de vraag of artikel 4 van de Wmo van toepassing is. Zo overwoog hij in 2013:

“De artikelen 2 en 4 van de Wmo stellen mitsdien voorop dat sprake moet zijn van een noodzaak tot ondersteuning, wil een aanvrager voor een voorziening in aanmerking kunnen komen. Zoals de Raad al vaker heeft overwogen (CRvB 21 mei 2012, L/JN BW6810) speelt in de Wmo de eigen verantwoordelijkheid van burgers een grote rol. De raad baseert zich hiervoor op de parlementaire geschiedenis, meer in het bijzonder op de memorie van toelichting” (CRvB 19 juni 2013, ECLI:NL:CRVB:2013:776, AB 2013/371, m.nt. A. Tollenaar).

6. Het (impliciete) oordeel van de CRvB dat artikel 4 van de Wmo wel van toepassing is, lijkt op het eerste gezicht in het voordeel van betrokkene. De redenering heeft tot gevolg

dat de Raad gaat onderzoeken in hoeverre de voorziening kon worden geweigerd op grond van de in de Verordening opgenomen gronden. De Raad acht een weigeringsgrond aanwezig en ziet deze in artikel 4.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening dat bepaalt dat een voorziening slechts kan worden toegekend voor zover de noodzaak voor het te bereiken resultaat langdurig is, tenzij kortdurende hulp bij het huishouden leidt tot het te bereiken resultaat. Omdat betrokkene de traplift reeds voorafgaand aan de aanvraag heeft laten installeren, was op het moment van de aanvraag de noodzaak tot het plaatsen van de traplift niet langer aanwezig, aldus de CRvB in r.o. 4.4. In andere woorden: omdat de traplift reeds is geplaatst en bovendien bekostigd uit eigen middelen, is compensatie vanuit de Wmo niet meer noodzakelijk. Nu de vermogenstoets strikt genomen geen onderdeel uitmaakt bij toekenning van individuele Wmo-voorzieningen (CRvB 19 december 2011, ECLI:NL:CRVB:2011:BU7263, RSV 2012/54, m.nt. C.W.C.A. Bruggeman en H.F. van Rooij; CRvB 18 januari 2012, ECLI:NL:CRVB:2012:BV1309, RSV 2012/73, m.nt. H.F. van Rooij en mr. C.W.C.A. Bruggeman en CRvB 25 november 2013, ECLI:NL:CRVB:2013:2394, AB 2014/52, m.nt. A. Tollenaar), is niet ondenkbaar dat de aangevraagde voorziening wel aan betrokkene zou zijn toegekend wanneer hij de aanvraag had gedaan voordat de traplift daadwerkelijk was geïnstalleerd.

7. Hoewel de uitkomst van het oordeel van de Raad op zichzelf bezien niet onbegrijpelijk is, verwondert de gekozen bevoegdheidsgrondslag van artikel 4.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening én de motivering van deze keuze ons toch enigszins. Ten eerste kan worden betwijfeld of de gewenste voorziening – het resultaat in de vorm van een traplift – niet juist als langdurig dient te worden beschouwd. Een traplift heeft immers vanwege zijn constructie per definitie een permanent karakter. Bovendien vermoeden wij dat de CRvB de desbetreffende bepaling anders interpreteert dan de gemeenteraad heeft bedoeld. De toelichting op artikel 4.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening vermeldt namelijk dat “een voorziening alleen wordt aangeboden als de beperking van de belanghebbende onomkeerbaar is” (*Gemeentebled* 2012/75). Kennelijk ziet de vereiste langdurigheid van ‘de noodzaak voor het te bereiken resultaat’ dus op de beperkingen van de aanvrager en niet op de langdurigheid van de gewenste voorziening. Wat hiervan ook zij, de conclusie die in elk geval kan worden getrokken, is dat de bepaling niet uitblinkt in heldere formulering en vatbaar is voor verschillende interpretatie. Het tweede punt van verwondering bij de gekozen bevoegdheidsgrondslag zien wij verderop in de Verordening. Artikel 4.3 van de Verordening bevat namelijk een limitatieve opsomming van weigeringsgronden. Zo is in de aanhef en onder a van het desbetreffende artikel onder andere bepaald dat geen voorziening wordt toegekend voor zover de aanvraag betrekking heeft op kosten die de belanghebbende voorafgaand aan het moment van beschikken heeft gemaakt. Dat is hier evident het geval. Dit is alleen anders indien het college voorafgaande toestemming heeft gegeven, dan wel indien de noodzaak, adequaatheid en passendheid van de voorziening en de gemaakte kosten achteraf nog kunnen worden beoordeeld. Gezien de feitelijke omstandigheden die aan de afwij-

zing in primo ten grondslag zijn gelegd – dat de kosten reeds voor de aanvraag (‘het beschikken’) zijn gemaakt –, tasten wij in het duister waarom volgens de Raad de afwijzing, dan wel de weigering van de voorziening steunt op artikel 4.2, eerste lid, aanhef en onder a, en niet op artikel 4.3, aanhef en onder a, van de Verordening. Het voorgaande klemt temeer gezien het feit dat de CRvB eerder heeft geoordeeld dat het treffen van een voorziening voordat een aanvraag daartoe is gedaan, niet in de weg staat aan de mogelijkheid de noodzaak, adequaatheid en passendheid van de voorziening achteraf vast te stellen op basis van een schriftelijke inventarisatie (CRvB 11 mei 2011, ECLI:NL:CRVB:2011:BQ6485, RSV 2011/250 m.nt. C.W.C.A. Bruggeman). Een dergelijke ‘papierbeoordeling’ achteraf kan er dus toe leiden dat de gevraagde voorziening alsnog wordt toegekend.

8. Tot slot vestigen wij de aandacht op een punt van procesrechtelijke aard. Het oordeel van de Raad, het door hem geconstateerde bevoegdheidsgebrek te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Awb, is een navolgbare beslissing. Zowel afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 4 van de Wmo, alsmede weigering van de voorziening ingevolge artikel 4.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening levert inhoudelijk gezien hetzelfde resultaat op en leidt daarmee niet tot benadeling van betrokkene. Indien de CRvB echter zou hebben gekozen voor artikel 4.3, aanhef en onder a, van de Verordening, ligt toepassing van artikel 6:22 van de Awb minder voor de hand. De kans op benadeling van de betrokkene is in dat geval namelijk niet uit te sluiten, omdat de betrokkene na een beoordeling achteraf misschien wel in aanmerking had kunnen komen voor toekenning van de gevraagde voorziening. De Raad had dan de bestuurlijke lus kunnen toepassen met de opdracht aan het college de noodzaak, adequaatheid en passendheid van de traplift alsmede de gemaakte kosten achteraf te beoordelen.

I.F. Stolze en J.C. de Wit

Gst. 2017/95

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
8 februari 2017, nr. 201601099/1/A1
(Mr. S.F.M. Wortmann)
m.nt. A. Snijders¹

(Art. 7.1 lid 1 Wro; art. 125 lid 1 Gemw; art. 5:21 Awb)

AB 2017/92
NJB 2017/578
ABkort 2017/50
BA 2017/77
Module Ruimtelijke ordening 2017/7704
ECLI:NL:RVS:2017:306

¹ Mr. Armando Snijders is senior-jurist bij Tonnaer Adviseurs in Omgevingsrecht en docent bij de Praktijkacademie Omgevingsrecht.